

Arrest

nr. 202 180 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 18 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit de gegevens in de Eurodac-database bleek dat verzoeker eerder een asielaanvraag indiende in Nederland. Op 22 maart 2005 stemt de Nederlandse overheid in met de vraag tot overname van verzoeker.

Op 20 april 2005 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 17 juni 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 19 mei 2009 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 29 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 3 mei 2011 wordt voormelde aanvraag ongegrond verklaard.

Op 22 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 17 november 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 22 september 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 30 januari 2013 onontvankelijk verklaard. Tevens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat tegen voormeld bevel wordt ingediend, wordt op 30 juni 2017 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 189 282. In hetzelfde arrest wordt de afstand van geding vastgesteld betreffende voormelde onontvankelijkheidsbeslissing.

Op 12 juni 2014 dient verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 10 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. Op 30 juni 2017 stelt de Raad afstand van geding vast in het arrest met nummer 189 283 betreffende de onontvankelijkheidsbeslissing en wordt het beroep ten aanzien van het bevel verworpen.

Op 15 juni 2015 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 maart 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 juni 2017 verwerpt de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen voormeld bevel bij arrest met nummer 189 285. Op dezelfde dag verwerpt de Raad het beroep ten aanzien van voormelde onontvankelijkheidsbeslissing bij arrest met nummer 189 284.

Op 18 augustus 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 oktober 2017 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 9 november 2017 wordt voormelde beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker. Dit betreft de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.08.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

K. G., S. K. (R.R.: ...) nationaliteit: Nepal geboren te Sankhuwasabha op (...)1979

adres: (...) BRUSSEL

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.10.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

*De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.
Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”*

Op 18 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op 9 november 2017 ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: K G., S. K. geboortedatum: (...)1979 geboorteplaats: Sankhuwasabha nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 17.03.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.04.2016. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de beginselen van behoorlijk bestuur, “de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen.

“III De Middelen

ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

De Staatssecretaris meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 18.08.2017 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

Dat integendeel tot wat door de Staatssecretaris werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 18.08.2017.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de bestreden beslissing

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift, waarin de ernst van de aandoeningen van verzoeker duidelijk blijkt en blijkt dat de duur van de behandeling levenslang is .
De arts-attaché stelt, zonder enig onderzoek van verzoeker, dat zijn aandoeningen mits goede houding, hygiënische maatregelen en eventueel kinesitherapie, alsook dieet, beweging en gezonde levensstijl voor de hypercholesterolemie onder controle gehouden kunnen worden. Zij kunnen dus perfect onder controle gehouden worden door aanpassen van de levensstijl.
Bovendien neemt verzoeker meerdere soorten medicatie, hierover wordt zelfs niet vermeld in het medisch advies.
Dat het duidelijk is dat verzoeker ernstig ziek is en dat hij de juiste begeleiding en ondersteuning nodig heeft om zijn aandoeningen onder controle te houden.
Begeleiding en ondersteuning die niet beschikbaar zijn voor verzoeker in zijn land van herkomst.
Met het attest van zijn behandelende arts, waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van verwerende partij dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.
Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:
§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.
De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar zij verblijft.
Zij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, zijn graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.
De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, zijn graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien zij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
Het feit dat een geneesheer erkent dat verzoeker levenslang behandeld dient te worden, bevestigt de ernst van de aandoeningen. Bijgevolg mag men ervan uitgaan dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen.
Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoeningen anders inschat dan de arts-attaché.
Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten en/of toch stelt dit te hebben gedaan en zijn eigen veronderstellingen poneert.
Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig en individueel zou onderzocht hebben!
De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 .
Hoe kan een ziekte die permanent behandeld dient te worden, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??
Immers dit is wat §1 stelt.
Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?
De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.
Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!
Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .
Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat hij drogredenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.
Dit is onredelijk van verwerende partij en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

Verwerende partij dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

" Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr 123 355 van 29.04.2014 is eveneens zeer duidelijk:

"De bestreden beslissing van 6 januari 2014 houdende de ongegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet."

Hieruit blijkt dat verwerende partij tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier en verzoeker, grondig, individueel en correct zou onderzocht hebben!

De aanvraag van verzoeker voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet! Bovendien voldoet ze eveneens aan de

1 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.

intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlages zeer duidelijk blijkt dat verzoeker ernstig ziek is!

Verzoeker acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij zijn aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst!

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat dit dan ook onredelijk lijkt.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom men geen rekening houdt met alle elementen die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

De medische stukken die verzoeker voegt, vermelden dus zeer duidelijk dat hij farmaceutisch behandeld dient te worden.

Uit niets blijkt dat de arts-attaché het dossier van verzoeker individueel, grondig en zorgvuldig onderzocht heeft!

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de actuele medische toestand van verzoeker of de medische stukken die verzoeker voegde in zijn dossier, in het nemen van zijn beslissing.

Het feit dat verwerende partij nagelaten heeft en in geval van een andere mening dan de behandelende geneesheer ook geen bijkomende informatie heeft opgevraagd, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoeker te bekomen!

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoeker echt te kunnen inschatten. Verzoeker hoopte/mag verwachten dat de arts-attaché zijn minstens zou onderzoeken om dit wel te kunnen bepalen.

De manier waarop men tot deze beslissing is gekomen, getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid,.... en is dan, net zoals de beslissing zelf, ook onaanvaardbaar!

Dat de bestreden beslissing reeds om deze reden vernietigd dient te worden!

2) Aangaande de situatie in Nepal

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en ernstige medische aandoeningen heeft en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

In het dossier van verzoeker werd niets vermeld over de verschillende medicatie die verzoeker dient te nemen voor zijn aandoeningen.

Dat dit voor verzoeker onbegrijpelijk is!

Ze onderzoeken ook niet hoe de actuele situatie in zijn land van herkomst is. In het medische advies wordt niets gemotiveerd over de beschikbaarheid noch de toegankelijkheid van de zorgen in Nepal. De arts-attaché laat na dit te onderzoeken of te motiveren.

Zelfs indien verzoeker zijn aandoeningen onder controle zou krijgen met een aangepaste levensstijl en dieet, zal dit bijna tot onmogelijk zijn in Nepal gezien de verschillende natuurrampen die het land geteisterd hebben de afgelopen jaren.

De medische infrastructuur is in Nepal ondermaats. Zij hebben daar zowel privé als publieke instellingen, doch deze zijn onderbemand en onder gefinancierd.

Zelfs indien men van mening is dat de behandeling voor handen is voor verzoeker, zal verzoeker deze niet kunnen financieren.

Zo zal verzoeker zeker in een levensbedreigende en/of mensonterende situatie terecht komen!

Er is niets onderzocht omtrent de toegankelijkheid van de behandeling in land van herkomst, noch over de beschikbaarheid van de medicatie die verzoeker dient te nemen voor zijn aandoeningen, noch is er onderzocht of de medicatie die verzoeker neemt, aanwezig is.

Verwerende partij heeft dus de situatie in het land van herkomst niet onderzocht.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen/aandoeningen die zij aanhaalt in zijn verzoekschrift en stukken die hij voegt temeer dat daaruit wel degelijk de ernst blijkt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 2

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over

het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid, individueel en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn wat in het dossier van verzoeker geenszins het geval is.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Zelfs indien de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zouden zijn, dient verwerende partij te onderzoeken of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Nepal!

Dat verzoeker wel degelijk risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Nepal!

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient geschorst te worden.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen schorsen en te vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.2 Het middel geformuleerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 zou schenden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 13 oktober 2017, immers gesteld dat kennelijk niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen, werd samen met deze beslissing aan

verzoeker ter kennis gebracht en de inhoud ervan dient derhalve te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De motivering laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht of van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Tevens voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

(...)

§ 2

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)

§ 8 (...).”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een

verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker onontvankelijk met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond dat kennelijk niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 13 oktober 2017, hetgeen luidt als volgt:

“K. G., S. K. (R.R.: ...)

Mannelijk nationaliteit: Nepal geboren te Sankhuwasabha op (...) 1979

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.08.2017.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard medisch getuigschrift d.d. 25-7-2017 van dr. De C., huisarts, met de volgende informatie:*
- *voorgeschiedenis van lumbalgie, hyperurikemie en hypercholesterolemie*
- *huidige pathologie:*
- *hyperuricemia*
- *hypercholesterolemie*
- *discus hernia*
- *allergie*
- *als medicatie neemt betrokkene:*
- *fenofibraat*
- *allopurinol*
- *cirrus*
- *Bloedonderzoek d.d. 20-7-2017*

Uit de aangeleverde medische informatie kunnen we het volgende besluiten:

- *Het betreft hier een man van 38 jaar afkomstig uit Nepal die als pathologie hyperurikemie, hypercholesterolemie, het bestaan van een discushernia en allergie aanvoert*
- *Voor deze pathologie wordt hij medicamenteus behandeld.*
- *Er zijn geen gegevens over de functionele weerslag van de pathologie.*

Bespreking van de casus en de pathologie:

- *In het kader van de discus hernia worden geen observatie of functionele gegevens bijgevoegd. Er is ook geen specifieke behandeling ingesteld. De behandeling van deze dikwijls toevallige vondst bestaat uit een goede houding, hygiënische maatregelen en eventueel kinesitherapie die door betrokkene elke dag dient thuis verdergezet te worden (zogenaamde rugschool).*
- *De allergie wordt niet gespecificeerd en de behandeling van deze aandoening bestaat uit het vermijden van de allergieën.*
- *Hypercholesterolemie wordt in de eerste plaats behandeld met dieet, beweging en een gezonde levensstijl.*
- *Voor de hyperurikemie gelden dezelfde maatregelen: aanpassen van de voeding.*

De verschillende aandoeningen die betrokkene aanhaalt kunnen door aanpassen van de levensstijl perfect onder controle gehouden worden en dienen niet medisch behandeld te worden vermits de eerste keuze maatregel voor alle aandoeningen een gezonde levensstijl, dieet en een actief leven is.

We kunnen dus besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Verzoeker betoogt dat uit het standaard medisch getuigschrift dat hij bij zijn aanvraag voegde, de ernst van de aandoeningen duidelijk blijkt. Het feit dat een geneesheer erkent dat verzoeker levenslang behandeld dient te worden, bevestigt naar zijn mening de ernst van de aandoeningen en bijgevolg mag men ervan uitgaan dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen. Hij verwijst naar de motieven uit het medisch advies en meent dat over de meerdere soorten medicatie die hij neemt, niets wordt vermeld. Hij betoogt verder dat het duidelijk is dat hij de juiste begeleiding en ondersteuning nodig heeft om zijn aandoeningen onder controle te houden en dat deze niet beschikbaar zijn in het land van herkomst.

De Raad kan in dit verband reeds benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om de evaluatie over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Uit voormeld medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit omdat de verschillende aandoeningen die verzoeker aanhaalt door het *“aanpassen van de levensstijl perfect onder controle kunnen gehouden worden en niet medisch behandeld dienen te worden vermits de eerste keuze maatregel voor alle aandoeningen een gezonde levensstijl, dieet en een actief leven is”*.

Verzoeker herhaalt dat hij ernstig ziek is, maar toont niet *in concreto* aan dat uit het standaard medisch getuigschrift zou blijken dat hij zich in een acute, kritieke of vergevorderde fase van zijn ziekte zou bevinden, hetgeen het eerste luik van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet betreft.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk naar de medicamenteuze behandeling verwijst, doch anders dan de behandelende arts oordeelt dat een medicamenteuze behandeling niet noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer stelt ook niet dat behandeling en opvolging niet nodig zijn, doch vult deze op een andere wijze in dan de behandelende arts. Hij specificeert dat wat de discus hernia betreft, de behandeling van deze dikwijls toevallige vondst bestaat uit een goede houding, hygiënische maatregelen en eventueel kinesitherapie die door betrokkene elke dag thuis dient verdergezet te worden (zogenaamde rugschool); wat de allergie betreft, dat de behandeling van deze aandoening bestaat uit het vermijden van de allergieën; wat de hypercholesterolemie betreft, dat deze in de eerste plaats behandeld wordt met dieet, beweging en een gezonde levensstijl en dat voor de hyperurikemie dezelfde maatregelen gelden, meer bepaald het aanpassen van de voeding.

De Raad benadrukt dienaangaande dat het de ambtenaar-geneesheer vrijstaat niet akkoord te gaan met de behandelende arts, aangezien er anders over oordelen zou inhouden dat er geen beoordeling door de ambtenaar-geneesheer meer zou moeten gebeuren. De taak van een behandelende arts en die van een controlearts bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn fundamenteel verschillend. Waar de behandelende arts de taak heeft verzoeker naar behoren te verzorgen en *in casu* vanuit dit oogpunt levenslang medicatie nodig acht, is het de taak van de ambtenaar-geneesheer om na te gaan of verzoeker enerzijds door zijn aandoening een reëel risico loopt voor zijn leven of fysieke integriteit in de *supra* toegelichte acute, kritische of zeer vergevorderde zin of anderzijds door stopzetting van de behandeling een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Eveneens dient in dit kader te worden benadrukt dat wanneer een ambtenaar-geneesheer een medische analyse doorvoert hij ook vermag uit te gaan van zijn eigen professionele ervaring en kennis en hij niet steeds elke vaststelling die hij in een individueel geval doet of elke conclusie die hij trekt nader dient toe te lichten of dient te verantwoorden door te verwijzen naar studies die in de medische sector algemeen aanvaard zijn.

Door aan te geven het niet eens te zijn, weerlegt verzoeker voormelde motieven van de ambtenaar-geneesheer niet. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich ook niet tot de vaststelling dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, doch geeft aan om welke reden hij deze mening is toegedaan. Ook al begrenst het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, die als enige bevoegd is voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch kan de ambtenaar-geneesheer *in casu* niet worden verweten niet afdoende te hebben gemotiveerd om de vaststelling te maken dat de verschillende aandoeningen door het aanpassen van de levensstijl perfect onder controle gehouden kunnen worden en niet medisch behandeld hoeven te worden vermits de eerste keuze maatregel voor alle aandoeningen een gezonde levensstijl, dieet en een actief leven zijn. Evenmin toont verzoeker aan op welke feiten hij doelt waar hij voorhoudt dat niet alle voorliggende feiten samen bekeken werden, noch blijkt uit de motieven van het advies dat de ambtenaar-geneesheer een drogreden zou hebben gezocht om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoeker uit algemene beschouwingen zonder deze te onderbouwen.

Het standpunt van de ambtenaar-geneesheer houdt in dat een behandeling gebaseerd op het aanpassen van de levensstijl voldoende is, er geen aanwijzingen zijn dat dit niet zou volstaan en er geen risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling bij stopzetting. Wat betreft het tweede luik en dus het risico bij stopzetting van de medicamenteuze behandeling, meent de Raad aldus dat *in casu* het standpunt van de ambtenaar-geneesheer niet dermate verschilt van de voorgelegde medische gegevens dat redelijkerwijs van hem kon verwacht worden dat hij *in casu* zijn standpunt bijkomend met medische bronnen zou toelichten. In principe is de ambtenaar-geneesheer er ook niet toe gehouden de motieven van de motieven te vermelden.

De beoordeling door de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening enerzijds geen ziekte inhoudt die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, noch een ziekte die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt bij gebrek aan adequate behandeling, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

Hierbij moet worden gesteld dat wanneer een ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de aandoening waaraan een vreemdeling lijdt strikt genomen geen behandeling vereist en zoals *in casu* best kan worden behandeld met een aanpassing van de levensstijl, een onderzoek inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling niet zinvol is. In deze situatie kan de vaststelling dat een behandeling van deze aandoeningen voor betrokkene in het land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk is immers niet leiden tot de vaststelling dat betrokkene een reëel risico loopt om ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling voor de aandoeningen die werden vastgesteld in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen. Dit houdt *in casu* geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel in. Verzoeker betoogt dat zelfs indien hij zijn aandoeningen onder controle zou krijgen met een aangepaste levensstijl en dieet, dit bijna onmogelijk zal zijn in Nepal gezien de verschillende natuurrampen die het land de afgelopen jaren hebben geteisterd. De medische infrastructuur in Nepal is immers ondermaats, zo stelt hij. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze dit een invloed heeft op de aanpassing van de levensstijl die verzoeker dient door te voeren.

Verzoeker wijst er verder op dat de medische aanvraag en het ingediende medisch attest beantwoorden aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangezien deze de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermelden. Er wordt evenwel niet betwist dat een wetsconforme aanvraag werd ingediend, met de bestreden beslissing wordt de machtigingsaanvraag niet onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, met name omdat het standaard medisch getuigschrift niet zou beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid, doch wel op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet omdat de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte van de verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Voorts blijkt uit het loutere feit dat men attesten heeft voorgelegd waaruit het standpunt van de behandelende arts blijkt aangaande de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling op zich niet dat ook het bestaan van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de zieke verblijft, is aangetoond.

Waar verzoeker meent dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte heeft nagelaten verzoeker te onderzoeken, en hij in geval van onderzoek tot dezelfde conclusie zou gekomen zijn als de behandelende arts, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is, kan de Raad verzoeker niet volgen. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid, en geen verplichting. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, met name dat de ambtenaar-geneesheer enkel onderzocht heeft “*of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte*”, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, met name dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit de aanpassing van de levensstijl. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, duidt de Raad dat het loutere feit dat verzoeker meent te beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en aldus een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris, niet volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Het loutere feit dat bepaalde aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden toegekend, volstaat evenmin om tot een schending van voormelde beginselen te besluiten, gelet op het feit dat elke aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel wordt beoordeeld. Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld en verzoeker nalaat dit te doen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Evenmin toont hij aan dat het vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn, doch slaagt er niet in de concrete motieven te weerleggen, noch aan te tonen dat geen zorgvuldig, individueel en grondig

onderzoek zou zijn gebeurd. De ambtenaar-geneesheer is *in casu* eveneens alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangehaalde elementen met betrekking tot de medische toestand werden onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan welke elementen en/of stukken dan wel niet in rekening zouden zijn gebracht of in welke zin geen rekening zou zijn gehouden met de “*actuele*” situatie of welke voorliggende feiten samen dienden bekeken te worden. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de aangehaalde beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel dat wordt gericht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het enige middel ten aanzien van de tweede bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van “*de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering zet hij het volgende uiteen:

“IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”³

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terug keren naar Nepal, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoeker.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot ongegrondheid van zijn aanvraag op basis van art. 9ter.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. In de eerste plaats omdat de aandoening dermate ernstig is maar ook temeer daar hij destijds alles en iedereen heeft moeten achterlaten.

Gezien zijn aandoeningen, is hij tevens niet in staat om te reizen.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken naar aanleiding van zijn aandoening.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is. Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Nepal en het risico op een mensonterende situatie.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Nepal.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 4

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden.”

2.4 In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van concrete beginselen.

De Raad herhaalt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart

2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet voor het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten en artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing zijn tevens de feitelijke overwegingen te vinden. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder een geldig visum. Dit wordt door verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van "*de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting*" wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde een onvoldoende afweging heeft gemaakt met betrekking tot de huidige situatie van verzoeker. Hij specificeert dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat hij niet kan terugkeren naar Nepal "*wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet*". Het dossier zou niet grondig en in zijn geheel onderzocht zijn, en er diende rekening te worden gehouden met het geheel van de elementen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker houdt zich op de vlakte en beperkt zich tot algemene beschouwingen. In de mate dat verzoeker verwijst naar het betoog in het middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het hoofdmotief van de tweede bestreden beslissing erin bestaat dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. De Raad benadrukt dat de beslissing waarbij de medische aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. De eerste bestreden beslissing enerzijds en het bestreden bevel anderzijds rusten immers op verschillende rechtsgronden. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in het bestreden bevel gedane vaststellingen kon komen. Aangezien voormelde motieven uit het bestreden bevel pertinent zijn, volstaan deze motieven en dient de gemachtigde niet bijkomend naar de medische problematiek te verwijzen. Overigens stelt de eerste bestreden beslissing of het annulatieberoep verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Bijgevolg toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoeker verder nog de schending van het evenredigheidsbeginsel lijkt aan te voeren, merkt de Raad op dat dit beginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat dergelijke kennelijke wanverhouding niet blijkt. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de hoorplicht, waaromtrent hij een uitgebreide theoretische uiteenzetting geeft met verwijzing naar rechtspraak. Hij betoogt dat geen afweging werd gemaakt met betrekking tot de gevolgen die de beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoeker, dat het een gevolg is van de beslissing tot "*ongegrondeid*" van zijn aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat het bevel dan ook onmiskenbaar is gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Hij meent dat hij vooraf in kennis diende te worden gesteld van het feit dat er overwogen werd om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en hij de kans diende te hebben om hierop te reageren.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker de kans had om alle toelichtingen die hij nuttig achtte te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat hij in de mogelijkheid was om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Verzoeker zet bovendien geenszins uiteen welke concrete elementen hij dan wel zou hebben aangebracht indien hij zou zijn gehoord, laat staan dat hij informatie aanreikt op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zouden zijn geschonden.

Verder betoogt verzoeker onder verwijzing naar de schending van artikel 3 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie zal terechtkomen. Hij zet uiteen dat hij namelijk geen familie of vrienden meer heeft die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. In de eerste plaats omdat de aandoening dermate ernstig is maar ook temeer daar hij destijds alles en iedereen heeft moeten achterlaten.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat de tweede bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar het land van herkomst, doch het grondgebied van België te verlaten, evenals dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar te begeven. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zijn betoog niet staft.

Tevens moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker stelt dan wel op algemene wijze dat de aandoening ernstig is en dat hij niet kan reizen, doch blijkt uit de eerste bestreden beslissing en het daarmee gepaard gaande medisch advies dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven van de fysieke integriteit van verzoeker of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Zoals hoger vastgesteld, kan verzoeker de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Hierin slaagt hij evenmin door zijn algemeen betoog ten aanzien van het bestreden bevel. Verzoeker verliest uit het oog dat het hem toekomt om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar zijn herkomstland. Door de algemene beweringen te uiten dat hij niet kan reizen, dat zou zijn nagelaten om de situatie en de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst afdoende te onderzoeken, dat zijn fysieke integriteit en veiligheid in gevaar zijn en dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter heeft ingediend, voldoet verzoeker hieraan niet. Dit te meer daar de ambtenaar-geneesheer in zijn advies oordeelde dat de 'medische' behandeling van verzoeker steunt op een aanpassing van de levensstijl en verzoeker dit niet weerlegt.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Ook wat de tweede bestreden beslissing betreft, heeft de gemachtigde enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad herhaalt dat, waar verzoeker nog verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, dit beginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Evenmin toont hij aan dat het vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn aangezien dit inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Het weze tevens herhaald dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van de aangehaalde beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel dat werd geformuleerd ten aanzien van de tweede bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN